

ת"פ 55183/08/17 - תביעות מרום הגליל והגולן, מדינת ישראל נגד אבא"ס

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 55183-08-17 תביעות מרום הגליל והגולן ואח' נ' אבא"ס
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: 1. תביעות מרום הגליל והגולן
2. מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבא"ס

הנאשמים

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות אימים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין.

כתב האישום:

1. א"ס הנה גרושתו של הנאשם ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום התגוררו השניים בנפרד, כאשר להם חמישה ילדים משותפים המתגוררים עם א'. פ' הנה אמה של א'. ר' היא אחת מילדיהם המשותפים של הנאשם וא', חיילת.

2. על-פי הנטען בכתב האישום, בין הנאשם לבין ר' היה קיים נתק מזה זמן רב. ביולי 2017 שלח הנאשם הודעה לר' כי הוא מבקש להיפגש עמה ולשוחח. השניים נפגשו בבית קפה, שם העלתה ר' בפניו כי א' וילדיה זקוקים לעזרה בתשלום דמי השכירות של הבית בו הם מתגוררים. הנאשם אמר לר' כי הוא מוכן לשלם את דמי השכירות ובלבד שא' תעזוב את הבית והוא יעבור להתגורר עם הילדים.

ביום 27.8.17, התכתבו ר' והנאשם בנוגע לשכירות בית, ור' השיבה לנאשם כי אינה מעוניינת להתגורר עמו. הנאשם ענה לה: "שאמא שלך תמות כבר", וכן "אמא הזונה שלך".

באותו היום, סמוך לשעה 22:45 שלח הנאשם הודעות לר' ובהן כתב: "הפעם אני לא מתכוון לסלוח לך בחיים, את מתה בשבילי, אל תעיזי להתקרב אליי, את ילדה מגעילה וחוצפנית ומצטער בכלל שקרא' לך לשיחה. בחיים לא חשבתי שילד שלי ירצה לראות אותי מתמוטט ומאבד את החיים. לא רוצה לדעת

לא בטוב שלך לא ברע שלך. תחיי את חיך בלי אבא כי הפעם אין דרך חזרה. ירדת לי מהלב, השנאה והבוז שאני מרגיש כלפיך לא ישתנו לעולם. מראש אני אומר לך שלא תעזי בשלב בחיך לנסות להתקרב. אני כבר לא אבא שלך. קרעתי חולצה ואמרתי קדיש, אין דרך חזרה. היום אני יושב שבעה עליך, תכניסי טוב טוב לראש שלך. לא את ולא המשפחה של חבר שלך שווים את ההתייחסות שלי."

3. עוד על-פי כתב האישום, ביום 28.8.17, בשעות הבוקר, נפגש הנאשם עם פ' בבנק הפועלים בצפת על-מנת להסדיר הלוואה כספית שנטל, ופ' הנה ערבה לה. כשיצאו הנאשם ופ' מהבנק, אמר לה: "אני אדאג לזה שהיא לא תישאר חיה, לא היא ולא הבנות שלה, אני אדליק עליהם בכל יום נרות ואני אדאג שהיא תהיה מתחת לאדמה, אני סובל מהם." בהמשך לאמור התקשרה פ' לר' ואמרה לה שתנעל את הדלתות ולא תפתח את הדלת לנאשם.

יריעת המחלוקת:

4. לנאשם מיוחסות, אם כן, שתי עבירות איומים - האחת בכך שאיים על בתו ר' בהודעת טקסט טלפונית, אשר פורטה בכתב האישום, ושנשלחה על פי הנטען על ידו לר' ביום 27.8.17, והשנייה כלפי חמותו לשעבר פ', למחרת היום 28.8.17, בדברים אשר על פי הנטען אמר לה פנים אל פנים במפגש ביניהם.

לגבי האיום על ר' - הנאשם בגרסתו, כפי שהוצגה בכפירה המפורטת בכתב שהוגשה מטעמו מיום 25.9.17, ולאורך המשפט כולו - אישר כי אכן שלח לר' את ההודעה המוזכרת בכתב האישום, על תוכנה המפורט, ואולם טען כי תוכן ההודעה אינו מהווה איום פלילי בהתאם לדרישות החוק. בתמצית, אשר תורחב בהמשך, טענת הנאשם הנה כי משמעות דבריו הכתובים אותם שלח לר' הנה הצהרה בפני בתו על כוונתו לנתק עמה כל קשר, בשל אכזבתו ממנה, ודברים אלה אינם עולים כדי איום בפגיעה בה.

לגבי האיום על פ' - הנאשם שלל שאמר את האמרה המיוחסת לו, לגבי כוונתו לפגוע בגרושתו א', ובבנותיו ל' ור', וטען, בתמצית, שבשיחתו עם פ' השמיע אמירה בדבר כוונתו לנתק את הקשר עם השלוש בשל יחסן אליו, וזאת להבדיל מכוונה לפגוע בשלוש, כפי שיוחסה לו בכתב האישום.

עדים וראיות:

5. מטעם המאשימה העידו שתי המתלוננות, שאוימו על ידי הנאשם על פי הנטען בכתב האישום - בתו של הנאשם, ר', וחמותו לשעבר, פ' פיטוסי. בנוסף העידה גרושתו של הנאשם א', וכן חוקרי תחנת צפת, בושור עאמר ומוטי חליוה. כן הוגשה מטעם המאשימה הודעתו של הנאשם במשטרה.

מטעם הנאשם העיד הוא עצמו להגנתו, והוגשו מטעמו מוצגים שונים שיוזכרו בהמשך.

דין והכרעה:

6. לאחר ששמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מעדויותיהם, עינתי במוצגים שהוגשו, קרא' את סיכומי המאשימה, ושמעתי בפניי את סיכומי בא כוח הנאשם, מצא' כי הוכח ללא ספק כי הנאשם אכן איים על פ', לפגוע בא' ובבנותיה, כפי שמיוחס לו בכתב האישום.

לעומת זאת, לגבי האיום המיוחס לנאשם כלפי בתו ר', נותרתי בספק אם הדברים שנכתבו במסרון, שתוכנם איננו שנוי במחלוקת, מהווים איום על פי משמעותו של המושג בסעיף 192 לחוק העונשין, ולכן אני מזכה את הנאשם מחמת הספק לגבי האיום על ר'.

אנמק להלן את מסקנותיי, ואפתח בהתייחסות לעבירת האיומים, בעיגונה הנורמטיבי ובכללים הרלוונטיים לענייננו לגבי עבירה זו:

7. באשר לעבירת האיומים קובע סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

מדובר בעבירה התנהגותית שיסודותיה אינם כוללים תוצאה או הוכחה כי האיום השיג את מטרתו וההפחדה התממשה. די בפעולת האיום עצמה אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט. המשמעות הנה כי יש ותוכן המועבר מאדם לזולתו יהווה איום, אף אם לא גרם לקולט לתחושות של פחד או אימה, ולהיפך, קיימת אפשרות שתוכן שנקלט גרם לקולט פחד סובייקטיבי, ואף על פי כן, לא יהווה אותו תוכן איום על פי החוק.

8. היסוד העובדתי של עבירת האיומים מכיל מעשה פיזי בעל תוכן מאיים, ורכיבים נסיבתיים- **"שלא כדין"** ו**"על אדם"**. תוכנו של המעשה ייחשב על פי החוק למאיים אם הוא עוסק בפגיעה בגוף, בפגיעה בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה של המאויים או של אדם אחר.

בחינת האיום תעשה **"לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום"** (ע"פ 3779/94 משה חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 415, 408 (1998)).

9. באשר ליסוד הנפשי הרי שחלה החובה להוכיח מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות וכן כוונה להפחיד את האדם או להקניטו. וראו בהקשר זה את דברי כב' השופטת ביניש ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** פ"ד ס(4) 128, 96 (2006):

"בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאויים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש.."

10. באשר לאדם הקולט באוזניו את האיום להבדיל מהאדם המאיים - סעיף 192 מציון, כאמור, שגם איום לפגוע ב"אחר" (מאשר השומע) עשוי להוות איום. ברע"פ לם שהוזכר לעיל התעוררה השאלה האם נדרשת זיקה כלשהי בין מי שקלט את האיום באוזניו לבין מושא האיום, ונקבע כי אמירה עשויה להוות איום גם ללא כל זיקה בין השניים, כתלות במהות וחומרת האיום, ובמצב כזה אין צורך להמשיך ולבחון האם העבירה הושלמה גם ביחס למושא האיום. יצוין כי בענייננו קיימת ממילא זיקה ברורה בין כלל המעורבות שכולן בנות משפחה מדרגה ראשונה.

11. יש, אם כך, לבחון עובדתית בשלב הראשון מה היה תוכן של שתי האמירות שנאמרו (או נשלחו) על ידי הנאשם, ואם היה בתוכן משום כוונת פגיעה כנדרש בחוק. בשלב השני, יש לבחון אם הוכחה כוונתו של הנאשם לאיים או להקניט, או למצער אם הוכחה כי הייתה אצלו מודעות לכך שדבריו יפחידו או יקניטו את קולט הדברים.

12. דרישה נוספת לגבי היסוד העובדתי בעבירת האיומים, הנה כי התוכן יכול להצהיר על כוונה לפגוע בקולט האיום "שלא כדין". ראה לעניין זה את דבריו של כב' הנשיא בדימוס א. ברק:

"רכיב עובדתי אחר בעבירת האיומים הוא, שהפגיעה בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו של אדם, תהיה "שלא כדין". כך, למשל, הורה המאיים על ילדו בפגיעה מסוימת, והאיום נעשה לצורכי חינוך הילד ובמסגרת הנחיצות הסבירה למען ייטיב דרכו, אינו מבצע עבירה פלילית של איום, שכן האיום הוא בפגיעה כדין. איום לפגיעה הוא כדין אם הדין מתיר את הפגיעה באופן שבו היא נעשתה." (ע"פ 102/88 ליכטמן נ' מ"י (6.9.1989), פסקה 2 לדבריו של כב' הש' ברק).

13. השאלה אם תוכן החשוד כמאיים הנו אכן כזה, אם הוא מבטא כוונה לפגוע באחר "שלא כדין" ואם יש בו לאיים או להקניט את המאיים, תוכרע לפי אמת מידה אובייקטיבית, בהתחשב בערכים הנפגעים מאותה אמירה, אך גם בהתחשב בנתונים הספציפיים הנלמדים מנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. לא פעם כרוכה הבנתו של תוכן מילולי, בהבנת נסיבות הרקע שיש וישפיעו, לעיתים בניואנס דק, על המשמעות הלשונית.

14. בכתב האישום צוין, כאמור, כי במועד הרלוונטי היה הנאשם גרוש מאשתו א', וכי לשניים חמש בנות. בהיעדר מחלוקת, ועל פי חומר הראיות, אציין כי הבת ר', הייתה חיילת בעת האמורה, והיא השנייה בסדר הבנות, ל, הבכורה, ביצעה שרות לאומי, ושתי הבנות הצעירות - הנן תאומות שגילן בעת האירועים היה כחמש שנים. עוד הוסכם מכללא, כי הנאשם היה שריו בעת האירועים במצוקה כלכלית, הוכרז כפושט רגל, ולא התפרנס באופן קבוע. א' וחמש הבנות נמצאו אף הן במצב כלכלי קשה, התגוררו בדירה המשפחתית השכורה והתקשו לעמוד בתשלום שכר הדירה, עד שבעלי הדירה דרש את פינויה. על פי גרסת הנאשם נלמד כי א' עצמה לא עבדה מאז הולדת התאומות, וכי הוא העביר לגרושתו ולבנותיו תשלומי מזונות קבועים על סך 2,000 ש"ח בלבד. מצב כלכלי קשה זה היה הרקע לפגישה

שנקבעה בין הנאשם לבתו ר', שנפגשו בבית קפה בצפת לאחר חודשים של נתק בין השניים.

15. אין מחלוקת ממשית על כך שבשיחה זו ר'ביקשה מהנאשם שיסייע לאמה בתשלום שכר הדירה בה מתגוררות אמה ואחיותיה כדי שכל השש "לא יזרקו מהבית", ומוסכם גם שהנאשם הציע לר' כי הוא ישלם את שכר הדירה בתנאי שא' תעזוב את הדירה, והוא, הנאשם, יכנס לדירה ויחיה בה עם בנותיו.

16. גם ההמשך המתואר בכתב האישום מוסכם, ולפיו ר'הודיעה לנאשם בטלפון, בסמוך לאחר פגישתם בבית הקפה, כי לא תסכים לכך שאמה תעזוב את הדירה, ושהיא ואחיותיה יחיו עם הנאשם. ר'הבהירה בעדותה כי הסבירה לנאשם שאין בכוותה או בכוונת אחיותיה לחיות אתו:

"הסברתי לו שאף אחת מהאחיות שלי לא רוצה לגור איתו, ואז הוא התחיל לקלל להגיד 'שאמא שלכם תמות כבר', כל מיני דברים כאלה, ואז סיימתי את השיחה איתו" (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 9).

17. אחרי אותה שיחת טלפון עם ר', שבה הודיעה ר'לנאשם כי איננה מעוניינת בהצעתו לפיה יעבור לגור עם חמש בנותיו, במקום אמם, שלח הנאשם לר'את הודעת הטקסט המובאת במלואה בכתב האישום.

18. מדובר במלל קשה שנאמר על-ידי אב לבתו, גם בשיחה בין השניים וגם בטקסט הכתוב, ואולם מקרא הדברים על רקע מערכת היחסים בין הנאשם לבתו ר', ובהמשך להתרחשויות שקדמו לאמירות, מותר ספק אם מתקיים בדברים איום פלילי. טרם שליחת הטקסט הכתוב, אמר הנאשם לר'בטלפון **"שאמא שלכם תמות כבר"**.

אמירה זו אינה מהווה איום, על אף תוכנה החרף, שכן ספק אם היא מהווה איום לפגוע באמה של ר'. מדובר בגידוף, קללה והבעת תרעומת קיצונית, ואולם האמירה נעדרת הצהרת כוונה מטעם הנאשם לפגוע או לגרום למותה של גרושתו. ר'עצמה העידה לגבי אותה אמירה של הנאשם כי הוא **"התחיל לקלל"**, ונמנעה באופן אינטואיטיבי בעדותה להקדים ולומר לגבי אמירתו של הנאשם שאמה תמות כבר, כי הנאשם **איים**. לעיתים מילה, או אפילו אות בודדה, יבדילו בין מלל שהנו מאיים לכזה שאינו. במקרים מסויימים, די יהיה בתנועת גוף או בניואנס חיצוני, להכריע בהבדל. כאן - השימוש שעשה הנאשם באות **"ש"**, באומר **"שאמא שלכם תמות"**. משכנעים באופן מובהק כי מדובר ב"איחול" שלילי וקשה ובגידוף, אך לא באיום צופה פני עתיד.

19. הודעת הטקסט הכתובה כוללת גידופים ושמות תואר בלתי מחמיאים. הנאשם קורא בהודעה זו לבתו **"חוצפנית"** ו"מגעילה", ומודיע לה, בין היתר: **"היום אני יושב שבעה עלייך תכניסי טוב לראש שלך"**. ביטוי זה עלול להתפרש כאיום ברצח, שכן שבעה יושבים על מי שנפטר ומת, ואולם המשמעות האחרת של המלל הנה סבירה יותר, ועל פי משמעות זו כוונת הנאשם לא הייתה לאיים על ר'ברציחתה, אלא להבהיר לה שהוא ינתק איתה כל קשר, משל הייתה מתה. בהודעתו הכתובה מבהיר הנאשם לר'את אכזבתו ממנה, מאשים אותה בכך שהתמוטט בשל יחסה, ואומר לה: **"לא רוצה לדעת לא בטוב שלך ולא ברע שלך. תחיי את חייך בלי אבא..."** וגם: **"מראש אני אומר לך שלא תעיזי**

בשום שלב בחיך לנסות להתקרב כי אני כבר לא אבא שלך קרעתי חולצה ואמרתי קדיש אין דרך חזרה.." התוכן, שהתייחס למנהגי אבלות של קריעת בגד, אמירת קדיש ושיבת שבעה, של אב על בתו, היא מטריד ככל שיהא, מכיון להצהרה על ניתוק קשר, ולא מצביע על כוונת פגיעה של הנאשם בר'. בנסיבות אלה לא שוכנעתי כי המלל מקיים את דרישת סעיף 192 כי יתקיים איום לפגוע בגוף, בחירות בנכסים או בפרנסה וכו'.

20. האיום לנתק קשר ולהתייחס לבת כאל מתה, שמושמע על ידי האב לבתו, אינו עומד בדרישתו של סעיף 192. גם אם מדובר בהתרחשות שתפגע בר', אם אביה אכן ינתק עמה קשר, עדיין אין המדובר בפגיעה "שלא כדין" כנדרש.

21. זה המקום לציין, כי התרשמתי לטובה מעדותה של ר', חיילת, שהעידה בכאב ובעלבון לגבי יחסו של אביה כלפיה, כלפי אמה ואחיותיה. ר' העידה בין היתר כי חשה מאויימת מדברי הנאשם (עמ' 11 ש' 3), והבהירה כי הבינה מהדברים כי הנאשם "מתכוון למחוק אותם" (עמ' 10 ש' 3). הנאשם, לעומת זאת, הותיר רושם בלתי חיובי לגבי יחסו לבני משפחתו, אופן התנסחותו הקיצוני והמתריס, היעדר האמפטיה שלו, וכעסו כלפי א' ובנותיו, המאופיין בקווים אלימים. אף על פי כן, הצהרתו כי ינתק קשר עם בנותיו, משל היו מתות, איננה איום בפגיעה שלא כדין. על אף חריפותה של האמירה, והדופי הערכי שבאמירתה לנערה על ידי אביה, אין איסור חוקי על ניתוק קשר, ולפיכך הדברים אינם מהווים איום.

22. משנקבע כי קיים ספק אם המלל מהווה איום לפגוע - אין נפקות לשאלה אם בפועל הרגישה ר' מאויימת אם לאו. בכל מקרה ראוי להזכיר כי ר'לא הגישה תלונה למשטרה לגבי אותה הודעת טקסט, אלא רק כעבור יומיים, בעת שהיא וסבתה פ' הגיעו לתחנת צפת אגב תלונתה של פ' בעניין האיום השני בכתב האישום.

23. התובע בסיכומיו הציע לבחון אם בדברים ששלח הנאשם לר'קיימת "כוונה להקניט" בניגוד ל"כוונה להפחיד", וטען שכוונה להקניט תספק לשם הרשעה בעבירת האיומים. אני דוחה טענה זו, וזאת לנוכח היעדרו של תנאי הסף של היסוד העובדתי כי המלל יכלול איום בפגיעה שלא כדין וגו'. השמעת מלל שאין בו איום לפגוע כנדרש, אינו מהווה עבירת איומים, גם אם מלל זה הושמע בכוונה להפחיד או להקניט.

24. עד כאן הדיון לגבי עבירת האיומים הראשונה שמיוחסת לנאשם כלפי בתו ר', עבירה אשר לא הוכחה לפניי, ולפיכך יש לזכות הנאשם מביצועה. לעומת זאת, מסקנתי באשר לעבירה השנייה המיוחסת לנאשם, בה הנאשם איים, על פי הטענה, על חמותו לשעבר פ', הנה מסקנה שונה.

25. בניגוד למלל כלפי ר', שהיה מוסכם, ותועד ללא ספק בטלפונים הסלולריים כהודעת טקסט - הרי שלגבי המלל שהשמיע הנאשם לפ' יש מחלוקת. לנאשם מיוחסת אמירה שמשמעותה כוונה לפגוע בא' והבנות, ואילו לטענתו התכוון גם הפעם להצהיר כי בכוונתו לנתק עמן כל קשר, ולא לפגוע בהן פגיעה שלא כדין.

26. יום אחרי פגישתו עם ר', ולאחר ששלח לה את הטקסט הכתוב, נפגש הנאשם עם פ' בבנק בצפת. המועד היה 28.8.17, בשעה 08:30-08:45 (עדות פ' עמ' 7 ש' 10). מוסכם על הצדדים כי הנאשם ופ' נהגו להיפגש בבנק בכל 28 לחודש, נוכח היותו של הנאשם פושט רגל, ומשום פ' שמשה לו כערבה על הלוואה. הפגישה נועדה להעברת כספים מהקצבה שהנאשם היה מקבל בכל 28 לחודש באמצעות

פ'.

לדברי פ' החל הנאשם לדבר עמה **בזעם ובקול רם, ולאיים** ואמר לה: **"אני לא אשקוט ולא אנוח עד שאראה את ר', את ל ואת א' (הבת שלי) באדמה, אני אדליק נר עליהן כל יום"** (עמ' 6 ש' 21). פ' הדגישה שוב את נימת הדיבור הזועמת, בקול גבוה, של הנאשם, והעידה כי עוברים ושבים יכלו לשמוע את דבריו (עמ' 7 ש' 5). פ' העידה כי פחדה מאד התקשרה לא' והזהירה אותה לבקש מהבנות לסגור את הדלת.

27. עדותה של פ', על כך שהודיעה על האיום לא', נתמכה בעדותה של א' עצמה. א' העידה שאמה התקשרה אליה וספרה לה שהנאשם "עשה בושות" בבנק והשתולל ואיים שלא ינוח עד שיראה אותה ואת ר' באדמה (עמ' 15 ש' 26). דברי אמה הפחידו את א' לדבריה, ובפחדה ניגשו שלוש הנשים - א' פ' ור' להגיש תלונה במשטרה.

28. גם ר' העידה שהיא הגיעה לתחנת המשטרה עקב האיום שעליו דווחה סבתה, ובשל תחושת הפחד שחשו, וכי באותו מעמד מסרה דיווח בחקירה על המסרון ששלח לה הנאשם יום קודם לאיום על סבתה.

29. עדויותיהן של פ' א' ור' נמצאו על ידי אמינות. שוכנעתי כי העידו אמת, וכי לא הונעו בכוונה לפגוע בנאשם לשווא או להעליל עליו עלילה. על אף יריעה נכבדה שהוקדשה לכך על ידי ההגנה - לא מצא' כי השלוש פעלו ממניע זר, ולהיפך ראיתי בעדות כל אחת מהשלוש אותנטיות וכאב כנה. לעומתן, הנאשם, כפי שיובהר, הותיר רושם בלתי מהימן, וגרסתו כשלה מלנטוע ספק בגרסאות המשכנעות של עדות התביעה.

30. פ', אישה בת 65, העידה כי בתקופה הרלוונטית היא עזרה לבתה א' בהליך גירושין הקשה מהנאשם, בעקבותיו נותרה עם חמש בנות ובחוסר כל (עמ' 12 ש' 14). העדה אישרה, לשאלת הסנגורית, כי בעבר הייתה בנתק ממושך מא' והשתיים לא דברו, והסבירה כי הנאשם לא היה מקובל עליה. העדה הותירה רושם כנה, וניכר היה שדבריו של הנאשם הפחידו אותה שמא אכן יפגע בבתה ובנכדותיה כפי שאיים לעשות. הנאשם עצמו העיד כי יחסיו עם פ' היו טובים, ולא טען שמדובר במי שנוטרת לו או חפצה ברעתו (עמ' 39 ש' 26). ראיתי בפני אשה אשר דואגת דאגה כנה לבנות משפחתה, וזאת לא בדרך של עלילה על חתנה לשעבר. כפי שיובהר, לא שוכנעתי בכל טעם מדוע שפ' תמסור כי הנאשם איים עליה, אם הדבר לא אירע בפועל.

31. גרסת הנאשם בעניין זה הייתה כי א' פ' ור' החליטו לרקום נגדו עלילה כצעד טקטי שמטרתו להרחיקו מהן ומבנותיו הקטנות (דבריו בעמ' 39 ש' 12 ואילך, ובסיכומי ב"כ הנאשם). הנאשם הגיש מטעמו עותק מבקשה בכתב יד, שהגיש באותו יום שבו נפגש עם פ', 28/8/17, לבית המשפט לענייני משפחה, שבה ביקש חזקת משמורת על הבנות הקטנות (נ/5). בבקשה פירט הנאשם כי לא' אין משאבים לכלכל את בנותיה וביקש שהחזקה תועבר לידי. אין בטענה כדי לשכנע. ראשית, הנאשם לא הביא כל ראיה לכך שא' פ' ור', שהגיעו למשטרה ביום 29/8/17, ידעו בפועל על אותה בקשה שהנאשם הגיש יום קודם לבית המשפט לענייני משפחה. העדות לא נשאלו על עניין זה במפורש בחקירתן הנגדית, ובהיעדר הוכחה יש להניח שהשלוש כלל לא ידעו על הבקשה שהוגשה. פ', כשנשאלה על ידי הסנגורית אם ידוע לה שהנאשם פעל לקבל את התאומות לידי, ענתה באופן משכנע:

"למה שיקבל, הוא יודע לטפל בהן?.." (עמ' 14 ש' 14).

לא שוכנעתי בקיומו של כל מהלך רציני שהנאשם נקט, אשר היה בו לסכן בפועל את המשמורת של א' על בנותיה הקטינות, וממילא גם לא בכך שעניין זה עלול להוות מניע לעלילה.

32. מעבר לכך, מקובלת עלי גרסתה של א', שהעידה כי מנעה מהנאשם פגישה עם בנותיו לא עקב המקרה נשוא כתב האישום, אלא לאחר אירוע אלים קודם, שפרטיו לא רלוונטיים כאן (עדותה של א' בעמ' 17 ש' 17), וכי טרם לכך לא מנעה מהנאשם כל קשר עם בנותיו.

33. יש לזכור שהנאשם, יום קודם לפגישה עם פ', הכריז בפני בתו ר', בהודעה חריפה במיוחד, כי היא משולה בעיניו כמתה וכי "ישב עליה שבעה". בנסיבות אלה, בהן אב מתנתק באופן מתריס מבתו החיילת, המצויה עם אמה ואחיותיה בקשיים כלכליים כבדים, יש מן האבסורד בטענה כי כוונתה של א' הייתה למנוע ממנו קרבה לבנותיו.

34. גם האפשרות האחרת שהציעה ההגנה, לפיה פ' טעתה בהבנת משמעות דבריו של הנאשם - נדחית. בעניין זה נטען כאמור, כי הנאשם אכן התבטא כי "ידליק נר" על א' ר' ול', ואולם זאת, בדומה לדבריו כי "ישב שבעה על ר'", בכוונה להביע רצון לנתק עמן קשר, ולא בכוונה לאיים.

הצעה זו הוצגה לתגובתה של פ' בחקירה הנגדית, והיא הבהירה באופן משכנע ששמעה איום מפורש:

"ש: והוא אמר לך שהוא מעדיף להדליק עליה נר מאשר להמשיך לשלם עליה שקל?"

ת: סליחה, את זה הוא לא אמר, הוא אמר: "אני לא אשקוט ולא אשב בשקט עד של אוני וא' יהיו באדמה ואני אדליק עליהן נרות" זה חרוט לי במוח מיוחד. (עמ' 13 ש' 9).

שוכנעתי כי פ' הבינה היטב את הדברים ששמעה, ואת ההבדל שהוצג בפניה בין משמעות אחת לאחרת, וכי מסרה אמת על הדברים ששמעה.

35. כזכור, פ' העידה כי הנאשם הרים קולו וצעק, וכי "עשה בושות" במקום ציבורי. בעניין זה ניכרת גרסתו של הנאשם בחוסר אמינותה, שכן הנאשם עמד על כך שנימת דיבורו כלפי פ', בעת שאמר, על פי טענתו, כי הוא ינתק קשר עם גרושתו ובנותיו, הייתה נימה רגועה. הנאשם העיד כי לא היה כל דבר חריג בשיחה, לא הרים קולו, לא "עשה בושות", וכי פ' נפרדה ממנו בסוף השיחה בידידות (חקירתו הנגדית בעמ' 30 ש' 26 ואילך). מדובר בגרסה מלאכותית המהווה הרחקה עצמית בלתי אמינה, והיא מחזקת את גרסתה של פ', על כך שהנאשם צעק, איים, והפחיד אותה.

36. האמון המוחלט בגרסתה של פ' לא נחלש על אף אי דיוקים שעליהם הצביעה ב"כ הנאשם בגרסתה, שאותם מצא' שוליים. כזה הוא, לדוגמה, עניין מועד הגשת התלונה. פ' העידה כי התקשרה לא' בו ביום להתריע על איומי הנאשם, וכי היא א' ור' הגיעו עוד באותו יום למשטרה. בפועל, תלונתן של השלוש הוגשה במשטרה רק למחרת היום - 29/8/17. הדבר הוצב בפני פ' והיא ענתה כי יתכן וטעתה לגבי התאריך, ותשובתה מקובלת עלי. האירוע הסוער נחקק בזכרונה ככזה אשר הביאה למשטרה בו ביום, וזאת בטעות, בשל מגבלותיו של הזכרון האנושי. אין כל הגיון בטענה כי מדובר בשקר מכוון, שהרי אין בו כל טעם. גם בשיהוי, של יום אחד, בהגשת התלונה, אין רבותא לעניין מהימנותה של פ'.

37. א' נחקרה חקירה נגדית ממושכת יחסית, על אף שגרסתה נגעה רק ברקע לאירועים, שכן לא שמעה בפועל את האיום שהנאשם השמיע על אמה. א' ענתה לעניין, נקטה פה ושם נימה צינית, עקב שאלות מתריסות שהוצגו לה, כאילו פעלה בעלילה במטרה לסחוט מהנאשם כסף, ואם לאו לא יראה את

בנותיו, ושללה את הטענה מכל וכל. גם א' סברה כי כבר ביום בו שמעה על איומיו של הנאשם לפגוע בה, הגיעו היא ר'ופ' למשטרה, אבל כשהובהר לה ע"י עו"ד מלכה שהתלונה הוגשה רק למחרת, ענתה כי טעתה.

אני נותנת אמון בעדותה של א', על כך שאמה התקשרה אליה בפחד, מסרה לה את על איומיו של הנאשם, וכי היא, א', פחדה למשמע הדברים.

38. בהתייחס לטענות שעלו בסיכומי ב"כ הנאשם, לא מצא' כי נעשו בחקירת האירועים מחדלים ברי משקל. אי עריכת עימות בין הנאשם לבין פ' איננה, במקרה זה, פגם שורשי, שכן קיומו של עימות בין גרסאות מנוגדות איננה חובה חקירתית. על אף שמדובר בפעולת חקירה נפוצה יחסית, סבורני כי המקרים בהם משמשים תוצרי עימות פרונטלי להוכחת טענה של התביעה או של ההגנה, אינם רבים, ולא פעם, בעימותים, חוזרים הצדדים שמשי צדי המתרגם על עמדותיהם, מבלי שמושג כל קידום בבירור האמת. עניין אחר שנטען, הנו כי הקלטה קולית של הנאשם, אשר הוזכרה בעדותה של פ', ושבוצעה על ידי בת נוספת בשם נטלי, אחותה של א', לא נתפסה על ידי המשטרה. עניין זה הובהר, אך אין בכך משקל. מדובר ברצף חיים של בני משפחה, אשר כתב האישום מבטא רק שני אירועים מחייהם. לא מן הנמנע שהיו אירועים אחרים, שיחות ועימותים, אשר לא נחקרו, ושלא נמסרו לגביהם פרטים. לא מצא' כי נפל בעניין זה מחדל חקירתי, אף לא מצא' באזכורה של ההקלטה כל פגם במהימנותה של פ'. עניין נוסף הנו שאלות שהופנו לגבי סדר חקירת העדות במשטרה - לא מצא' גם בעניין זה רלוונטיות.

39. מצא' כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם איים על פ', וזאת בראש וראשונה באמצעות עדותה האמינה של פ' עצמה, שנתמכה בעדותה של א' ועדותה של ר', שאף הן נמצאו כנות ורצופות סימני אמת.

40. גרסתו של הנאשם נדחית, שכן מצא' בלתי מהימנה. הרושם השלילי שהותיר הנאשם אף חיזק את מידת ההוכחה. גרסת הנאשם בלטה בהיעדר האמפטיה לגרושתו ולחמש בנותיו, אשר נמצאו בעת האירועים, ועל כך אין מחלוקת, במצב כלכלי קשה ממש, בסיכון לסילוק מדירתן השכורה, וללא כסף לתשלום חשבון החשמל. קו ההגנה היה כי א' פעלה כלפי הנאשם בסחטנות, ולא הוקירה לו תודה על סיועו לה מעת לעת בקניות, ואולם בפועל התברר כי הנאשם לא עבר, היה בפשיטת רגל, והעביר לבנותיו מזונות חודשיים על סך 2000 ₪ בלבד. על אף המצוקה הקשה בה היו אשתו ובנותיו שרויות, ועל אף מצבו שמנע ממנו לסייע להן מעבר לסכום המזונות המצומצם, התבטא הנאשם באופן נחרץ בהתנגדותו לכך שר', או הבת ל, יעבדו על מנת לסייע בפרנסת המשפחה (עמ' 26 ש' 6). התרשמתי מיחס אדוני וקשוח של הנאשם לבנותיו.

41. את המסרון החריף ששלח לר', שלא הווה איום, אך מילותיו קשות ומגדפות, שלח לה הנאשם כתגובה על כך שדחתה את הצעתו, לפיה א' תעזוב את הדירה, ורק אז הוא יסייע לילדות בתשלום שכר הדירה. מדובר בהצעה קשה, המציעה לבנות להתנתק מאמן, שלמעשה תזרק מביתה. הצעת הנאשם, ותגובתו החריפה על כך שההצעה סורבה על ידי ר', מותירות רושם לגבי אופיו האלים (מילולית) של הנאשם, ועל היעדר חמלה לבנות משפחתו.

42. לא השתכנעתי מאמירותיו של הנאשם, בהן תיאר עצמו שוב ושוב באור חיובי, ומהכחשותיו כי איים לפגוע על בנותיו. הנאשם טען, לדוגמה, כי לעולם לא יאיים על בנותיו וכי **"ייתן את החיים בשבילן"** (עמ' 28 ש' 4), ואולם אמירה זו מנוגדת לחלוטין לתיאורו האמין על ידי א' ור', כמי שנהג כלפיהן בעבר באלימות, ובהתעמרות. תיאור עצמי זה לא מתאים לדברים הקשים ששלח לר' במסרון.

43. הנאשם טען שא' התנכלה לו, התקשרה אליו לעבודה והשפיעה על הממונה שם לפטרו, ואולם הדבר לא נתמך בכל ראיה, אשר ניתן היה לספק אילו היתה בדברים אמת. הנאשם לא שכנע גם בטענות כאילו סבל ממצוקה לבבית עקב יחסה של ר'כלפיו, ובשל הדרך התקיפה שבה פנתה אליו. הנאשם הציג אמנם תעודה רפואית מיום 28/8/17, ממנה עולה כי נבדק רפואית יום אחרי השיחה עם ר'בשעות הערב. לנאשם אכן קיימת הסטוריה רפואית קרדיולוגית, ואולם לא אובחן כל ממצא רלוונטי בהתאם לתעודה הרפואית.
44. הנאשם הגיש תמונה שקיבל לדבריו מא', בה היא מצולמת עם בן זוגה החדש. לטענתו הצילום נשלח לשם התגרות, ואולם א' לא נחקרה על כך כלל. התרשמתי כי לנאשם רגשות קשים עקב הזוגיות החדשה של גרושתו, מה שמוסיף לרושם בדבר הרקע האפשרי להשמעת האיומים הקשים מפיו.
45. במטרה להאיר על אופיו הטוב, הציג הנאשם התכתבויות שלו עם בתו ל', שם הפציר בה, בתקופות שקדמו לאירועי האישום, להבין את אמה, ולנהוג בה באופן חיובי. לקחתי את הדברים בחשבון, והנימה באותה התכתבות הנה אכן חיובית, ואולם אין בדברים אלה, מן העבר, לשנות את מסקנותי בדבר דחיית גרסת הנאשם למיחוס לו באישום.
46. התרשמתי הישירה מהופעתו של הנאשם ועדותו לא תרמה לו. הנאשם, לא פעם, גיחך בלעג ואף צחק בקול רם, בזמן עדויות בנות משפחתו, עדויות שלא נעדרו חלקים כואבים ואוטנטיות. התנהגותו של הנאשם, שבאה לידי ביטוי, כדוגמא בפרוטוקול (עמ' 12 ש' 29, עמ' 14 ש' 24) הותירה רושם שלילי.
47. לסיכום - על בסיס כל האמור לעיל, שוכנעתי כי הנאשם אכן השמיע באזני פ' את האמירה המיוחסת לו בכתב האישום, בה איים להרוג את א' את ל' ור'.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו.

#

ניתנה היום, י"ג אדר ב' תשע"ט, 20 מרץ 2019, במעמד הצדדים